

уста, обвита в наметка от ален аксамит, поръбен с зирдави, се яви в ложата, придружена от трима мъже. Под наметката ѝ надничаша стройни голи ръце, отрупани с гривни. Копринена диадема прибраше огнените ѝ коси.

Тих шъпот мина зато дълг трепет им тълпата.

Кира Ефросина... Кира Ефросина...

Иваница се дръпна, сякаш нещо го беше блъснало в гърдите. Пламъци лизнаха страните му. Той сложи треперещите си ръце върху коленете и се помъчи да събере всичкото си внимание върху колесниците от посребрена мед, които бяха вече наредени на арената. Половината от кочишите бяха облечени в сини тунки, другата половина в зелени. Бърите буйни коне тропаха натърпеливо с крак.

Отново условният знак.

И леките колесници отхвъркнаха като изпуснати стрели. Но Иваница виждаше всичко като през гъста, трептяща мъгла. По една време се наведе ниско над ухото на Теофила и пошепна:

- Кои са ония тримата с Ефросина?

- Неотлъчните ѝ роби: логотет Изидор, търговецът Никифор и протостратор Иоан.

Иваница въздъхна и отправи взор към бягащите колесници. Пак спечелиха Сините.

Защо се гневя? - се попита недоволен момъкът. - Какво от това, че ония тримата са там? Още по-добре.

И все пак, едно дълбоко разочарование смразяваше сърцето му: Обърна се внезапно. Пъстрите очи бяха устремени точно в него. Хетерата се усмихна, кимна ^и лико с глава.

Обзе го безумно желание да скочи и да отиде при нея. Но той наведе глава и упорито се загледа в една точка.

След това двама яки борци сплетоха мургавите си тела.